

lům v § 1 č. 2 ex. ř. — nelze tuto souřadnost vztahovati i na případ § 371 ex. ř. pro nedostatek výslovného předpisu a jelikož případ tento jest výjimkou z pravidla. Re k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, dav opravití exekuční žádost, znovu o ní rozhodl. D ů v o d y: Podle § 24 zákona ze dne 3. dubna 1906, čís. 34 ř. zák. platí pro uplatnění šekových postížních nároků předpisu o příslušnosti a o procesním řízení vydané pro věci směnečné. Tím bylo doplněno ustanovení §§ 555 až 559 c. ř. s. tak, že řízení podle §§ 555 až 559 c. ř. s. platí nyní i pro uplatnění šekových postížních nároků. Tím se změnil obsah předmětů, na něž se má řízení podle §§ 555 až 559 c. ř. s. vztahovati. Označení tohoto řízení v c. ř. s. jako řízení ve věcech směnečných neodpovídá tudíž úplně obsahu tohoto řízení a mělo proto býti toto označení změněno, což se však nestalo. Nicméně však jest počítati s touto okolností, zejména též při výkladu § 1 čís. 2 ex. ř., kde jest zmínka o platebních příkazech vydaných ve směnečném řízení podle § 557 c. ř. s., a jest zastávati názor, že v ustanoveních §§ 555 až 559 c. ř. s. jest nyní podle § 24 šek. zák. upraveno též řízení pro uplatnění šekových postížních nároků a že se tudíž § 1 čís. 2 ex. ř. a tím i § 371 čís. 2 ex. ř. vztahuje na šekové platební příkazy. I účel § 24 šekového zákona podporuje tento výklad.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Jest mylný názor dovolací rekurentky, že šekový platební rozkaz není exekučním titulem podle § 1 čís. 2 ex. ř. a že proto nelze na jeho základě, byly-li proti platebnímu příkazu vzneseny námitky, pòvoliti exekuci k zajištění (§ 371 čís. 2 ex. ř.). Vývody dovolací rekurentky nejsou s to, by vyvrátily opačné stanovisko zaujaté v napadeném usnesení rekursním soudem, stanovisko rekursního soudu odpovídá zákonu (§ 24 šekového zákona ze dne 3. dubna 1906, čís. 34 ř. z.) a je důvody napadeného usnesení plně opodstatněno. Dovolací rekurentka odkazuje se na tyto důvody.

Čís. 10799.

Působnost (účinnost) exekučního titulu, podle něhož jest nájemce povinen upustiti od podnájmu (části) jím užívaného bytu bez vědomí a souhlasu pronajímatele, vztahuje se i na podnájemní poměr trvající v době vydání exekučního titulu i na podnájem, jenž by snad teprve byl sjednán.

Bylo-li účelem exekuční žádosti (vzhledem k jejím tvrzením) zrušení trvajících podnájmu, není tento účel kryt návrhem, by byla povolena exekuce k vydobytí opomenutí podnájmu.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 345/31.)

Pronajímatelé domáhali se na nájemkyni, by byla uznána povinnou upustiti od podnájmu svého bytu do lhůty soudem vytčené. Procesní soud prvě stolice uznal právem, že žalovaná jest povinna upustiti od pronájmu svého bytu do čtyř týdnů. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované potud, že uznal právem, že žalovaná jest povinna upustiti od podnájmu bez vědomí a souhlasu žalobců. Exekuční návrh pronajímatelů, by jim byla povolena exekuce k vydobytí opomenutí, by dlužnice upustila od dání části svého bytu v podnájem, e x e k u č n í s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d povolil vymáhající straně exekuci proti povinné straně k vymození, by povinná strana upustila od pronájmu části svého bytu v domě vymáhající strany v prvním poschodí v levo od vchodu, sestávajícího z pokoje a kuchyně, bez vědomí a souhlasu strany žalující, a přikázal povinné straně, by do osmi dnů byt zbavila podnájemníků, jinak že jí bude k návrhu vymáhající strany uložena peněžitá pokuta nebo vazba. D ů v o d y: Ze spisu rozepře okresního soudu vysvítá, že bylo účelem žaloby přiměti žalovanou stranu rozsudkem, by upustila od podnájmu, přičícího se smlouvě a odstranila podnájemníky. I navrhla žalující strana, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna upustiti od podnájmu částí svého bytu do doby soudem určené. Prvá stolice vyhověla žalobě rozsudkem ze dne 21. května 1930 potud, že uznala právem, že žalovaná strana jest povinna upustiti od podnájmu částí bytu do čtyř týdnů a odůvodnila tento výrok zejména tím, že se žalobní žádost vztahuje zřejmě na to, že žalovaná již od počátku opomenula opatřiti si souhlas žalobců k podnájmu a že se vztahuje i na další takové opomenutí a že jest žalované poskytnouti lhůtu, jež byla stanovena čtyřmi nedělemi, by žalovaná mohla dosavadní podnájemní smlouvy řádně vypověděti. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované rozsudkem ze dne 22. října 1930 potud, že napadený rozsudek, jenž v nenapadené části zůstal nedotčen, byl změněn tak, že žalovaná jest povinna upustiti od podnájmu bez vědomí a souhlasu žalující strany. Přes to, že odvolání bylo v tomto bodu vyhověno a přes to, že odvolací soud uznal na ono omezení, týkající se podnájmu bez vědomí a bez svolení žalující strany, nezměnilo se nic na působnosti a na podstatě prvního rozsudku, který odpovídá žalobní žádosti, třebaže nebyla právě šťastně upravena; jeho účel: zrušení protismluvního podnájmu, zůstal i nadále týž. Působnost (účinnost) tohoto rozsudku časově vztahuje se neomezeně i na poměr podnájemní ohledně bytu žalovanou stranou užívaného, v době vydání rozsudku již existující, i na podnájem, jenž teprve budoucně mohl by býti uzavřen, jak to rozsudek v odůvodnění zdůrazňuje a jakž vyplývá i z jeho výroku.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací soud souhlasí s právním názorem rekursního soudu, že se působnost (účinnost) exekučního titulu vztahuje časově neomezeně i na poměr podnájemní co do bytu povinnou stranou užívaného v době vy-

dání exekučního titulu již existující, i na podnájem, jenž snad teprve bude sjednán. Správnost tohoto právního názoru vyplývá jak z důvodů exekučního titulu, najmě z toho, že byla v exekučním titulu určena doba k plnění čtyř neděl, čehož by zajisté nebylo zapotřebí, kdyby se exekuční titul netýkal podnájemních poměrů již tu jsoucích a vyžadujících delší dobu ke zrušení, t. j. ke zproštění nájemního předmětu z těchto poměrů. Účelem exekuční žádosti jest zrušení, odklizení trvajících podnájmu, jakž vychází zejména z toho, že exekuční žádost uvádí v tomto ohledu, že povinná strana má i na dále podnájemníky a že dala část bytu do podnájmu. Avšak tento účel exekuční žádosti není kryt exekučním návrhem; neboť exekuční návrh omezuje se na to, by byla povolena vymáhající straně exekuce k vydobytí »předmětného opomenutí« (behufs Erwirkung der in Rede stehenden Unterlassung). Exekuční návrh žádá tudíž jen opomenutí, nikoliv zrušení trvajících poměrů. Rekursní soud, chtěje tuto vadu napravit, vsunul do povolení exekuce příkaz, by povinná strana do osmi dnů byt zbavila podnájemníků. Právem vytýká povinná strana v dovolacím rekursu, že vymáhající strana nežádala o vydání tohoto příkazu a že proto nebyl soud oprávněn vydati tento příkaz. Z toho vyplývá, že účel exekuční žádosti není kryt exekučním návrhem; dále však vyplývá z exekuční žádosti, že exekuční návrh není kryt ani tvrzením v exekuční žádosti. Neboť, jak bylo již shora uvedeno, zní exekuční titul i na odklizení trvajících podnájemního poměru i na opomenutí pro budoucnost. Tvrzení exekuční žádosti čelí ke zrušení podnájemního poměru, návrh exekuční žádosti však na opomenutí. Hledíc ke tvrzení exekuční žádosti, není tudíž příslušného návrhu a hledíc k exekučnímu návrhu, není příslušného tvrzení v exekuční žádosti. Exekuční žádost nevyhovuje tudíž podmínkám § 54 ex. ř. Z těchto důvodů bylo dovolacímu rekursu vyhověti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 10800.

Zažalovány-li jen úroky, řídí se věcná příslušnost výši zažalovaných úroků, nikoliv výši jistinné pohledávky.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R I 382/31.)

Žalobu o zaplacení úroků 1.100 Kč zadal žalobce na okresním soudě. K námitce věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl, maje za to, že zažalovaná pohledávka jest úrokovou pohledávkou z jistiny převyšující 5.000 Kč a že proto pro ocenění předmětu sporu jest rozhodná výše jistinné pohledávky. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepříslušnosti. D ů v o d y: Rekursu nelze upříti oprávnění. S prvním soudem jest sice souhlasiti v tom, že soud, jenž má rozhodovati o zažalované úrokové pohledávce, musí zjistiti jsoucnost a výši hlavní pohledávky, jež podle žalobcova přednesu činí 92.590 Kč, není však správné, že se tím stává i hlavní pohledávka předmětem sporu.